

ENTREVISTA A

Joanna Pardos, directora i periodista rapitena

“El ‘#SeAcabó’ és la continuació del #MeToo: destapa discriminacions que tots havíem naturalitzat”

La Ràpita David Benito

La directora i periodista rapitena, Joanna Pardos, està d'enhora bona. La raó és que ha aconseguit un guardó històric: l'Emmy Internacional 2025 al millor documental esportiu per *#SeAcabó: Diario de las campeonas*. Este documental, produït per You First Originals per a Netflix, revisa des de dins l'èxit de la selecció espanyola femenina en el Mundial 2023 i el posterior escàndol del petó no consentit a una de les jugadores per part del llavors president de la federació.

En esta entrevista, se busca apropar-se tant al seu univers com al retondeig de *#SeAcabó*, per a entendre quins van ser els motors creatius, els dubtes, els reptes i també les esperances que guien la seua obra.

Han passat uns dies des que va rebre el premi. Encara dura l'èxtasi de guanyar un guardó tan important?

Sí, hi ha molta ressaca emocional. La gent em diu que intente baixar del núvol tan tard com puga, però costa molt. Cada vegada que veig les imatges m'emocio. Encara costa creure que ens haja passat a nosaltres i a l'equip. Des que hem tornat ni hem pogut fer vida normal; molta gent ens felicita, fem entrevistes... Estem gaudint d'un moment que passa una vegada a la vida. Encara dura, sí.

No era la primera gala dels Emmy que vivia des de dins, però sí la primera on guanyava. Com va viure aquella nit tan especial?

Ja hi havia estat dos anys abans i no vam guanyar. Este any anava molt més tranquil·la, perquè ja havia viscut la decepció. Esta vegada volia disfrutar del fet d'estar-hi; ja era un premi. Hi havia competidors molt bons i pensava que guanyaria un altre títol que m'agradava molt. Estava serena i centrada a gaudir. El premi va ser un regal. El primer cop ho vaig patir més; este, en canvi, el vaig disfrutar molt més.

“La Federació tenia molts interessos perquè esta història no s'expliqués”



FOTO: MIKEL BLANCO - YOU FIRST

També va ser especial per a la representació catalana —en el seu cas, primera catalana en guanyar en esta categoria—, i per a les Terres de l'Ebre encara més. Què representa este reconeixement?

Preciós. Hi havia molts catalans nominats: l'Oriol Pla, la productora d'una telenovella... Pensar que en tota la història de l'Estat espanyol només hi ha hagut set nominacions i que enguany dos catalans n'hem guanyat dos és històric. També dona visibilitat al documental, a la no-ficció, que encara costa posar-la al mateix nivell que la ficció. Se fan pel·lícules de no-ficció d'alt nivell, amb denúncies socials importants. Poder explicar la nostra història en este escenari és una oportunitat magnífica.

Des dels mitjans ebrencs la miren amb molt d'orgull. Per exemple, al SETMANARI L'EBRE, on va començar a treballar.

Ho agraïxo moltíssim. No només ara, amb el premi. Els mitjans de les Terres de l'Ebre sempre han donat veu a la meua faena, fins i tot en els meus primers documentals més menuts. A la *Veu de l'Ebre* vaig aprendre l'ofici amb una gran mestra, que és la Silvia Barbís. També la Montse Castellà va fer un reportatge per al SETMANARI L'EBRE en la nominació anterior. Me sento privilegiada d'haver tingut este suport de tantes professionals potents.

Ha dit que este premi també és de totes les jugadores i dones que han lluitat per a fer-se sentir. Com

la connecta emocionalment esta causa?

És essencial sentir-nos connectades amb la causa. Fer documentals implica molta implicació emocional, moltes hores, molta pressió. Només pots fer pel·lícules de temes en què creus. Tota la meua trajectòria parla de justícia social, desigualtat de gènere i necessitat de correcció. Sense este compromís no hauria sigut possible arribar fins aquí.

En el món de la comunicació hi ha pressions, i en este cas era un tema polèmic i relacionat amb l'esport. Va notar pressió?

Molta. El documental només podia fer-se en aquell moment concret: abans les jugadores tenien por; després les seues carreres ho haurien

impedit. Era una finestreta mínima. La Federació no volia que esta història s'expliqués, perquè no només parlàvem del petó, sinó d'anys de discriminacions sistemàtiques. I al món de l'esport no agrada que els esportistes s'impliquen en causes socials; les marques tampoc ho veuen bé. La valentia de les jugadores i de la productora You First va ser enorme. Cal recordar que Rubiales és conegut com “la fàbrica de querelles”. Exposar-nos era evident.

Parlava de la valentia de les jugadores, però també era clau generar un espai de confiança. Com ho va aconseguir?

Sent-hi. No apareixent només en el moment de l'oportunitat. Feia anys que treballava sobre este tema, especialment amb l'Àlexia Putellas, amb qui vaig gravar durant els mesos de la Revolució de les 15. Jo havia vist en primera persona les injustícies. Elles coneixien la meua faena i sabien que el nostre equip seria el mateix que al documental de l'Àlexia. El petó només era la punta de l'iceberg; la nostra voluntat era explicar tot allò que hi havia sota. El que volíem era parlar de les desigualtats que arrossegaven des de feia anys. Demanaven coses tan bàsiques com un gimnàs adequat, nutrició professional, transports dignes, horaris adequats. Coses laborals mínimes. És discriminació institucionalitzada. Ho hem naturalitzat massa.

Documentals com el seu ajuden a generar debat públic i qüestionar estructures de poder.

Sí. Quan va esclatar la polèmica, se va dir que el *#SeAcabó* era el *#MeToo* espanyol. Per a mi, és la continuació del *#MeToo*. El *#SeAcabó* assenyalava discriminacions invisibles i silencioses que solidifiquen injustícies. Parlem d'un problema estructural, molt més enllà de l'esport. I espero que el documental contribueixca a esta reflexió.

Com s'envia este missatge en un món saturat d'imatges i de continguts immediats?

És molt difícil. Per això un premi com este és una esclatxa per a visibilitzar. El cinema documental és una experiència emocional: fa sentir, viure i empatitzar. Només així podem generar canvis. Però costa, perquè avui tot és immediat. Moments com esta entrevista ajuden a posar el focus i a animar la gent a veure i comentar el documental. El meu veritable Emmy és que, gràcies al premi, la gent el mira amb atenció i voluntat d'escoltar les jugadores. ■